

[Finansministeren.]

Erhverv, fordi de dér kan tjene mere. Naar Tiderne derimod er daarligere, er der mere Tilgang. Som sagt, sammenlignet med Lønningerne i det private Erhverv ligger Statens Lønninger langt nede. En Ekspeditionssekretær f. Eks. kan faa indtil 6 600 Kr. og skal maaske gaa paa det al sin Tid, idet han ikke naar videre, saa man kan jo ikke sige, det er svimlende Lønninger, der er Tale om.

Jeg tror derfor ikke, man skal gennemføre en saa rigoristisk Bestemmelse for Embedsmændene som den, der her foreslaas. Man drøfter andetsteds Spørgsmaalet om Tjenestemandsløvens § 44, og jeg har ikke det mindste imod, at Rigsdagen ogsaa her i et Udvalg drøfter Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal foretages Ændringer i Tjenestemandsløvens § 44.

Men, som sagt, med Hensyn til Rigsdagsmænd, Byraadsmedlemmer og Kommunalbestyrelsesmedlemmer maa jeg absolut gaa imod Forslaget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aksel Larsen): Det synes at være en fast Praksis for Finansministeren, at han mener sig kaldet til, naar han tager Ordet her, at polemiserer mod Ting, der ikke vedrører den foreliggende Sag, at gribe tilbage i Debatten og i en Del af sin Tid tale om helt andre Ting. Jeg har ikke noget imod det. Det er ganske rart at faa paavist, at Finansministeren er galt afmarcheret. Han mener, at Forslaget her er et Bevis paa, at vi har skiftet Standpunkt. Det er nu engang et Kompleks, som Socialdemokraterne har: efter at de selv har skiftet Standpunkt, mener de ogsaa, at andre har gjort det, ud fra det gamle bekendte Ord, som Redaktør H. P. Sørensen er saa glad for: Tyv tror, at hver Mand stjæler.

Det er rigtigt, at vi paa et tidligere Tidspunkt har forelagt et Lovforslag om Forbud mod Dobbeltbeskæftigelse, og det er rigtigt, at vi har forelagt det her foreliggende Lovforslag, og det er ogsaa rigtigt, at vi er blevet opmærksomme paa, at det, vi vilde opnaa ved det andet Forslag, i det væsentlige bliver opnaaet ved dette, og at det derfor er simplet, at vi kun har eet Lovforslag at operere med. Men det er naturligvis fuldkommen urigtigt, naar Finansministeren nu fremstiller det, som om dette Lovforslag er forelagt udelukkende for at skaffe Beskæftigelse, og saa polemiserer imod det ud fra beskæftigelsesmæssige Grunde. Hvis det med Beskæftigelsen ligger Ministeren saa kolossalt paa Hjerte, synes jeg,

det havde været bedre, om han havde interesseret sig for det Forslag, der blev behandlet tidligere i Dag, nemlig Lovforslaget om Nedsættelse af Arbejdstiden i Statsvirksomheder.

Det er dog en Fordring, man kan stille til en ansvarlig Minister, der som Repræsentant for en Regering udtaler sig om et Lovforslag, at han i det mindste har Begreb om, hvorfor det er forelagt, at han i det mindste har paahørt eller gennemlæst Forelæggelsestalen, og at han dog kender en Smule til den offentlige Debat, der har været og stadig er derom. Men det har Finansministeren ikke. Han svæver i Skyerne i lykkelig Uvidenhed eller maaske i villet Uvidenhed for saa vidt muligt ikke at komme i Diskussion om det centrale i den foreliggende Sag. Og hvad er det? Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt det er Hensigten, at det saakaldte Folkestyre i større eller mindre Grad virkelig skal have Karakter af at være et Folkestyre. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Vælgerne, som man taler saa varmhjertet om ved mange Lejligheder, ikke skal have Chance for at blive repræsenteret af dem, de vælger; det er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal forsøge at tilstoppe en af de Kanaler, gennem hvilken Højfinansens Indfyldelse ledes ind i saavel den lovgivende, den udøvende som den dømmende Magt.

Finansministeren afviser Forslaget af rent formelle Grunde. Pro primo er der ikke noget at diskutere om; det strider imod Grundloven. Det er rigtigt nok, at der staar i Grundlovens § 55, at Rigsdagsmænd er kun bundne ved deres Overbevisning og ikke ved nogen Forskrift af deres Vælgere, at Valgret og Valgbarhed til Folketinget har den, som opfylder visse Betingelser, og at der ikke i den paagældende Grundlovsparagraf staar noget om, at man ikke maa være velbegavet med Ben. Men denne Paragraf udelukker aldeles ikke, at der kan vedtages en supplerende Lov, som udbedrer de Mangler, der kan være i Grundloven, rent bortset fra, at hvis man kunde faa lovkyn-dige til at paastaa, at det her stillede Forslag ikke er foreneligt med Grundloven, saa burde det være afvist og ikke sat til Behandling. Ministerens Opfattelse er altsaa ikke Præsidiets Opfattelse. Der er jo i øvrigt den mest pragtfulde Lejlighed til at indarbejde det i Grundloven, nu hvor Forfatningsspørgsmaalet er sat paa Dagsordenen, og hvor et Forslag herom ligger i et Udvalg. Altsaa, den formelle Indvending gælder ikke, for det første, fordi den er Udtryk for Ministerens forkerte Opfattelse af Sagen, men